

เรือนจำชอแดมุน...

อรุณษา บุญเลนทร์
ผ่านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

ความเจ็บปวดที่ถูกกล่อมเป็นบทเรียน

เข้า ไปเที่ยวกันเถอะ !

ฤดูใบไม้ผลิอย่างนี้จะมาอยู่แต่ในบ้านได้อย่างไร ฉบับนี้เราจะพาไปเที่ยวแล้วไปเปิดหูเปิดตากันหน่อยดีกว่า โดยสถานที่ที่เราจะไปครั้งนี้เป็นสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับชาวเกาหลีและญี่ปุ่น โดยเฉพาะซึ่งวิธีการเดินทางก็ง่ายมาก แค่นั่งรถไฟใต้ดินสายสีส้มมาลงสถานีคิริมมุนและออกที่ทางออกหมายเลข 5 พอเดินขึ้นมาจากสถานีก็จะเจอป้ายบอกทาง...

“เรือนจำชอแดมุน 서대문 형무소 (ชอแดมุน ฮยองมูโซ) หรือ Seodaemun Prison History Hall”

ที่เป็นจุดหมายปลายทางของเราได้อย่างชัดเจน ! ใช่แล้ว... สถานที่ที่เราจะไปเที่ยวชมกันในฉบับนี้ก็คือ “เรือนจำชอแดมุน” เรือนจำที่ถือเป็นประวัติศาสตร์อันน่าเจ็บปวดของทั้งเกาหลีและญี่ปุ่นนั่นเอง

เรือนจำชอแดมุนถูกสร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ.1908 เป็นเรือนจำจาก 1 ใน 30 แห่งที่รัฐบาลญี่ปุ่นใช้เพื่อกักขังและลงโทษนักโทษชาวเกาหลีที่ถูกขึ้นต่ออำนาจญี่ปุ่นเมื่อครั้งสามารถบุกยึดคาบสมุทรเกาหลีได้ โดยจำนวนเงินที่ใช้ก่อสร้างเรือนจำแห่งนี้คือ 50,000 วอน และมีพื้นที่อยู่กว่า 500 พยง (1 พยง = 3.31 ตารางเมตร) เรือนจำแห่งนี้สามารถคุมขังนักโทษได้ราวๆ 500 คนเลยทีเดียว นอกจากนี้สถานที่แห่งนี้จะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์แล้ว เมื่อ ค.ศ.1998 ทางรัฐบาลเกาหลีได้ยังเปิดให้เป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์สำหรับเด็กและเยาวชนอีกด้วย โดยจะเก็บค่าเข้าชมตั้งแต่ 500-1,500 วอน (เด็กที่อายุต่ำกว่า 6 ปีและผู้สูงอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป สามารถเข้าชมได้ฟรี) บรรยากาศภายในเรือนจำแตกต่างจากภายนอกอย่างสิ้นเชิง

แวบหนึ่งเราแอบคิดถึงต้นไม้ที่ผลัดใบสวยงามอยู่ด้านนอกมาก หลายครั้งเหลือเกินที่ความหดหู่ตาโถมเข้ามาหาเราแบบไม่ทันตั้งตัว อาจด้วยเพราะวันที่ไปมีจำนวนนักท่องเที่ยวบางตาก็เป็นได้ ความรู้สึกโหวงเหวงในใจเลยแอบก่อตัวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

จุดแรกที่เราเดินเข้าไปคืออาคาร 3 ชั้นสีขาว หรือที่เรียกกันว่า “หอประวัติศาสตร์” ซึ่งภายในหอประวัติศาสตร์แห่งนี้จะมีการฉายภาพยนตร์สั้นและจัดนิทรรศการที่บอกเล่าถึงประวัติความเป็นมาของเรือนจำแห่งนี้ รวมถึงการจำลองวิธีการลงโทษในแบบต่างๆ เอาไว้อีกด้วย เมื่อออกมาจากหอประวัติศาสตร์ เราเดินไปที่ส่วนของเรือนจำกันต่อ ภายในเรือนจำจะได้เห็นการจำลองบรรยากาศและเหตุการณ์การลงโทษนักโทษอย่างโหดเหี้ยม ซึ่งต้องขอสารภาพตามตรงว่ารู้สึกกลัวไม่น้อย เป็นความกลัวที่สะสมมาตั้งแต่ตอนเข้าชมหอประวัติศาสตร์นูนแล้วแหละ พอมาเจอหุ่นจำลองที่กำลังถูกลงโทษเข้าไปอีกก็เลยใจหายขึ้นมาเสียคือๆ พอออกจากเรือนจำ (โดยการวิ่ง) เราก็เดินมายังอาคารประหารชีวิตและอุโมงค์เคลื่อนย้ายศพกันต่อ อุโมงค์เคลื่อนย้ายศพที่อยู่ตรงหน้าเป็นอุโมงค์ที่ทางการเกาหลีได้บูรณะขึ้นใหม่ โดยลดความลึกให้เหลือเพียง 40 เมตรเท่านั้น ซึ่งเมื่อได้สอบถามคนเกาหลีถึงความลึกจริง ๆ ของอุโมงค์แห่งนี้ คนเกาหลีก็ได้แต่ส่ายหน้า เพราะแม้แต่คนเกาหลีเองก็ไม่มีใครเคยรู้มาก่อนว่าแท้จริงแล้วอุโมงค์แห่งนี้ไปสิ้นสุดที่ตรงไหน ปริศนาความลึกของอุโมงค์จึงกลายเป็นคำตอบที่ไร้คำตอบมาจนถึงทุกวันนี้

หลังจากนั้น เราเดินไปที่คุกใต้ดินที่ใช้สำหรับคุมขังนักโทษหญิงกันต่อ ว่ากันว่าเพดานของคุกใต้ดินแห่งนี้ต่ำซะจนแค่จะยืนก็ยังไม่ไหว แล้วคิดดูสิว่านักโทษที่ต้องอยู่ในห้องคุมขังแห่งนี้จะต้องทนทุกข์ทรมานขนาดไหน ความเจ็บปวดจากการลงโทษและการคุมขังเช่นนี้เองที่ทำให้นักโทษชาวเกาหลีต้องจบชีวิตลงในเรือนจำแห่งนี้เป็นจำนวนมาก แล้วก็เป็นที่น่าแปลกใจว่าไม่ใช่แค่เพียงนักเรียน นักศึกษาเกาหลีเท่านั้นที่เดินทางมาศึกษาประวัติศาสตร์จากเรือนจำแห่งนี้ หากแต่ชาวญี่ปุ่นเองก็ยังจัดทัศนศึกษามาเรือนจำแห่งนี้เช่นกัน

แม้อดีตที่มากับเรือนจำแห่งนี้จะเต็มไปด้วยความเจ็บปวดก็ตาม แต่ภายในความเจ็บปวดก็ยังมีบทเรียนสอนใจให้กับคนรุ่นหลังได้มากทีเดียว หวังว่าเรือนจำแห่งนี้จะช่วยสอนใจคนทุกรุ่นทุกสมัยและไม่ว่าจะชาติใดก็ตาม ให้รักและสามัคคีกันมากๆ...เอาละ เห็นทีว่าจะต้องกลับกันแล้ว ฉบับหน้าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร อย่าลืมติดตามกันนะ

*ขอขอบคุณภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต